

REINKARNATION

HVORFOR? HVORDAN? HVAD ER MÅLET?

Af Carsten Ploug Olsen

1. Indledning

Ifølge forskellige undersøgelser foretaget af opinionsanalyseinstitutter er ideen om reinkarnation, sjælens eller åndens genfødsel, en idé, der vinder større og større indpas i vesten især blandt unge mennesker. Den teoretiske ramme omkring den enkeltes forståelse af reinkarnationen varierer vel, idet nogle hælder til fx den buddhistiske lære, nogle til nyere ideer inden for New Age-bevægelsen eller andre religioner eller bevægelser, hvor reinkarnation indgår som element. Der findes altså mange teorier eller religioner, der hver især beskæftiger sig med ideen om reinkarnation.

Vi lever i dag i en verden i opbrud. Gamle systemer bryder sammen og noget nyt tager langsomt form. Den stadig mere omfangsrige og intensive udveksling af informationer ved de gamle eller de nye medier peger i retning af en ny verdensorden, som vi vel kun nu kan ane konturerne af. Også på det religiøse område ser vi denne udvikling. De gamle trossystemer, især kristendommen, oplever et pres fra de nye strømninger. Folk vil ikke længere uden videre acceptere det gamle, men tillader sig at stille selvstændige spørgsmål. Vi er i dag vidne til et tøbrud, især i vesten, hvor mennesker søger udenom de gamle, stivnede religioner og finder svar andre steder.

Skal man vove det ene øje og give et bud på, hvor verden bevæger sig hen, må det blive i retning af en mere samlet menneskehed; én verden, én menneskehed, én Gud. Denne udviklingslinje er ikke indlysende, hvis man betragter verden, som den ser ud i dag. Men der er alligevel flere gode grunde til, at det givetvis vil være i den retning, at vi, som menneskehed, vil bevæge os. Vi står i øjeblikket i vadestedet, så at sige, mellem den gamle og den nye verden, mellem splittelsen og enheden. Og denne proces, denne overgang er ikke smertefri. Det gamle, splittelsen, krigen, fundamentalismen, volden i dens mange skikkelser giver sig ikke så let. Den gør modstand.

Men på de indre planer er der for længst sket et afgørende nybrud i menneskehedens historie, og det vil derfor kun være et spørgsmål om tid, før vi kan se dette konkret i den jordiske verden i form af fred, større kærlighed mellem mennesker, større tolerance mellem racer, køn, klasser, religioner osv. De kræfter, som tidligere kæmpede mod menneskene, og som er årsagen til den største del af den menneskelige lidelse og elendighed, har givet op, har nedlagt våbnene. Tilbage står en lang og ikke uproblematisk vandring tilbage og frem mod det fælles mål: Evighedslivet i Guds Rige. Dette vil alle nå.

Der findes nogle meget enkle årsager til hvorfor verden ser ud som den gør i dag, hvorfor der er så megen vold, så megen elendighed, så meget had og intolerance, religiøs fundamentalisme med deraf følgende vold og elendighed. Jeg vil i dette skrift, med udgangspunkt i værket "Vandrer mod Lyset!" (udgivet 1920 ved Michael Agerskov), komme ind på disse årsager, idet de er en naturlig del af forklaringen på, hvorfor vi overhovedet reinkarnerer. Og jeg vil forklare hvordan og hvad målet med reinkarnationen er. "Vandrer mod Lyset!" er ikke nogen dogmatisk religion, eller religion overhovedet, idet mennesket her stilles absolut frit. Det hævdes, med rette, at Guds Rige er for alle, uanset om man er kristen, muslim, buddhist, ateist eller andet. "Vandrer mod Lyset!" er givet af Gud som en mulig vej, en blandt mange, men dog en genvej, til det alle søger: Åndelig fred og sammenhæng, mening i tilværelsen; og den er givet for at gøre vejen til det fælles Hjem, Guds Rige, Paradis så kort og smertefri som muligt.

2. Reinkarnation – hvorfor?

De historiske årsager til at vi reinkarnerer er følgende: Gud skabte i tidernes morgen, før universet og Jorden blev skabt, tusinder og atter tusinder af skønne, herlige skikkelser – englende; "De Ældste" og "de Yngste", som "Vandrer mod Lyset!" kalder dem. De Ældste og de Yngste levede i evigheds evighed i skønhed og glæde i Guds Rige. Men det tidspunkt måtte komme, hvor Gud stillede dem overfor mørket, for at de fuldtud kunne blive selvstændige personligheder med en egen suveræn vilje. Og den tanke opstod da hos Gud at skabe nye væsener, børn af lyset, og

at overdrage ledelsen af disse nye væsener til nogle af sine først skabte børn. I dette øjemed skabte Gud først universet, for at de nye væsener ikke skulle savne boliger. Og efter en tid, da universet langsomt var dannet, valgte Han en klode, Jorden, til første opholdssted for Hans endnu uskabte børn.

Gud stillede alle sine først skabte børn, de Ældste og de Yngste, overfor mørket, idet Han sagde til dem: "Jeg, eders Fader, vil delagtiggøre eder i min skabelse, thi jeg vil skabe nye væsener, skabe dem af mit eget og af klodens stærke udstrålinger. Jeg vil skabe dem skønne og gode, med åbne muligheder til, vejlede af eder, at modtage alt ved lyset. Og de skulle leve et liv i skønhed og glæde på en af de dannede kloder, på den, jeg har udvalgt dertil. Når da tidens fylde er kommen, vil jeg blandt eder udvælge nogle, og disse vil jeg give bolig i den verden, jeg har lagt uden om Jorden; thi derfra skulle I lede mine yngste børn, lede dem ad lysets veje, til de nå frem til mit Herlighedsrige. Men de udvalgte ledere kunne, når de ønske det, vende tilbage til deres boliger her i mit Rige, for at hvile; thi ingen gerning bliver vel udført, når den ikke ledsages af hvilen."

De Ældste bukkede herefter under for hovmod og magtbegær, de første udslag af mørkets påvirkning, idet de følte sig sikre på at Gud ville udvælge dem til ledere for de endnu uskabte væsener. Og de drog ofte fra Guds Rige til riget omkring Jorden, en strålende skøn lysverden, som Gud havde lagt omkring Jorden, dels for at "forberede" sig til den vanskelige gerning, dels som et fristed, da de i Guds Rige, i Guds umiddelbare nærhed, følte Hans sorg strømme imod sig. Men de glemte, at Gud faktisk ikke havde udvalgt dem, glemte at vente til den Almægtige sagde, hvem Han ville vælge til den vanskelige gerning. De kærede så at sige sig selv til dette hverv.

I utålmodighed, en følge af mørket, idet Gud stadig tav med hvem Han ville udvælge, begyndte de Ældste selv at eksperimentere med at skabe levende væsener. Thi med mørkets overhåndtagende indflydelse over dem, tænkte de, at deres magt over de nye væsener dermed ville blive større. Men de formåede ikke at skabe udødelige væsener i deres egen lignelse, da Gud alene var og er Tankens og Livets Herre. Da blev de endnu mere utålmodige, og begyndte at eksperimentere direkte med mørkets kræfter. De fremmanede mørket fra dets indkapsling i lysæteren, og langsomt omdannedes kloden, Jorden, fra en lysets til en mørkets verden. Til sidst lykkedes det de Ældste at skabe væsener, menneskene, der kunne leve og ånde i Jordens tunge atmosfære. Men de skabte dem af mørket, dels det materielle, molekylare, dels det astrale mørke.

Oprindeligt var det Guds hensigt at skabe menneskene som lysvæsener i en lysverden, uden forplantning og død, bestemte til langsomt at stige opad mod Guds Rige og Gud selv. Men de Ældstes skabelseseksperimenter satte altså en stopper for disse planer.

Langt senere henvendte nogle af de Ældste, de, der tidligt angrede deres onde gerninger, sig til Gud, og bad Ham give menneskene af det evige liv, at gøre menneskene til sine børn, i lighed med de Ældste og de Yngste, en bøn, som Gud hørte og bønørte. Gud gav hvert menneske en evig, udødelig sjæl eller ånd, en gnist af sit eget væsen, for at de ved hjælp af den, *gennem talrige jordeliv*, kunne stride sig gennem mørket, frem mod lyset og Gud. Og de Yngste, de ikke-faldne af Guds først skabte børn, påtog sig, på Guds opfordring, efter at Han havde lovet de angrende Ældste at tage sig af deres i alle henseender mislykkede skabninger, og at give menneskene af det evige liv og gøre dem til sine børn, ledelsen af menneskene, og de Yngste lovede at forsøge at være Ham behjælpelig med at skabe orden i den skete ødelæggelse, ved at lade sig føde som mennesker blandt mennesker i den jordiske verden.

At vi reinkarnerer skyldes altså, at Jorden blev en mørkets og dødens verden, ved de Ældstes skabelse af menneskelegemet og eksperimenteren med mørket, hvorved menneskenes fysiske legemer blev underkastet mørket, synden og døden, hvilket ikke oprindeligt var Guds plan. Det har aldrig været Hans, den Almægtiges, mening, at menneskenes barndom skulle blive så hård og lidelsesfuld, aldrig været Hans hensigt at menneskene skulle være underkastet synd og død, at leve i en mørkeverden. Menneskets fysiske legeme er skabt af de Ældste, af nogle af Guds først skabte, men faldne børn, mens menneskets udødelige ånd er skabt af Gud. Det evige i mennesket, ånden eller sjælen, er skabt af Gud, og derfor er menneskene i dybeste forstand og i sandhed ægte børn af Gud. Reinkarnationen er således Guds måde at bringe orden i den skete ødelæggelse, idet den tjener til at udvikle menneskeånden, gennem de mange jordeliv, frem mod at blive totalt lysstærke væsener.

3. Reinkarnation – hvordan?

Det, der sker, når vi reinkarnerer er, at ånden fra den oversanselige lysverden bringes til den jordiske verden. Ånden bliver da dysset i søvn, og mister erindringen om tilværelsen i den oversanselige verden i det øjeblik den bringes til

Jorden. Ånderne regner deres fødsel til livet på Jorden fra dette øjeblik. Ånden bindes efter lysets love ved lysets livgivende bånd, sølvtråden, sølvsnoren, eller hvad man nu kalder det, til det endnu ufødte menneskefoster, i svangerskabets 4. – 5. måned.

Gud har ordnet det på den måde, at man normalt ingen erindring har om de tidligere inkarnationer, da sådanne erindringer kun ville skabe forvirring og kaos i det nuværende liv. Den lidelse som en evt erindring om tidligere tilværelser kunne skabe, ses hos nogle sindslidende, hos hvem isolationslaget (mere om det om lidt) er delvis beskadiget, således at erindringer fra præinkarnationer træder frem for dagsbevidstheden, og i nogle tilfælde medfører personlighedsspaltninger; individet træder ind i fortidige inkarnationers oplevelser, erfaringer, og kan ikke skelne det fra det nuværende liv.

Hver ny inkarnation er altså at regne som en ny chance, en ny mulighed for at tilegne sig ny viden, erfaringer, visdom, eller evt sone tidligere inkarnationers forsyndelser mod de guddommelige love eller ens medmennesker.

Ånden omslutter ved inkarnationen det fysiske legeme fuldstændigt, og kan af klarsynede mennesker ses som menneskets "aura". For at forhindre erindringer mv fra tidligere tilværelser i at træde forstyrrende frem for individerne og derved skabe store, åndelige lidelser for sine børn, har Gud ordnet det sådan, at der mellem det fysiske og det åndelige legeme er et lyslag, der dels virker som isolationslag (den side af laget, der vender mod ånden), dvs beskytter mennesket mod at komme i for stærk rapport til den åndelige hjerne, sådan at det kun er de egenskaber, den viden mv, som man har aftalt med Gud at man skal medbringe i den foreliggende inkarnation, der, via sølvtråden bringes til individets dagsbevidsthed, hvorimod de andre dele af åndens normalt meget omfattende viden ikke bliver bevidst for individet under jordelivet, dels virker lyslaget som opslugningslag for mørket (den side af laget, der vender mod det fysiske legeme), der således neutraliseres. Med klarsyn kan dette opslugnings- og isolationslag ses som en fin, lysende linje mellem ånden og det fysiske legeme.

Det inkarnerede menneske har i virkeligheden tre legemer, og dermed tre hjerner, hvoraf det i sagens natur kun er det ene, det fysiske legeme og den fysiske hjerne, der kan underkastes direkte forskning og iagttagelse af alle. Udover det fysiske legeme har det inkarnerede menneske også et astralt legeme, sammenflettet med det fysiske, og dermed en astral hjerne, der er sæde for de fra slægten nedarvede lys- og mørke-instinkter (fx instinktiv afsky for vold, forskellige nedarvede talenter (sport, erhvervsmæssige el lign), eller omvendt glæde ved at tilføje smerte, tvangsmæssige tanker eller handlinger o lign), og de af skaberne, de Ældste, nedlagte urdrifter (fx forplantningsdriften). Derudover har mennesket et åndeligt legeme, det egentlige, udødelige menneske, hvis hjerne er sæde for alle åndens erfaringer, viden osv, som man har erhvervet sig i alle tidligere og nuværende inkarnationer. Hvor meget mennesket end forsynder sig mod de guddommelige love eller sine medmennesker, går det *aldrig* tilbage i viden og erfaringer, i udvikling. Vejen til Gud ligger således foran enhver af os, og ingen vej fører tilbage til allerede tilbagelagte stadier på åndens vandring mod lyset.

Efter lysets love inkarnerer mandlig ånd bestandig i mandligt legeme, og kvindelig ånd vice versa. Det er ikke nødvendigt at skifte køn mellem inkarnationerne, da vi er skabt to og to, som dualer, mand og kvinde, og ser, via dualens tilværelse, alligevel livet i "stereo", har alligevel det hele med. Menneskeånden inkarnerer *altid* i menneskelegemer og aldrig fx i dyrelegemer. *Dyr reinkarnerer ikke*, da de ikke har noget åndeligt legeme, nogen udødelig ånd.

4. Reinkarnation – hvad er målet?

Målet for reinkarnationen er, som før sagt og antydnet, dels at menneskeånden skal blive fuldkommen lysstærk i alle livets forhold, og dels at nå evighedslivet i Guds Rige. Begge disse mål vil alle, som før nævnt, nå på et tidspunkt. Vi har tid nok.

Det, der sker i løbet af inkarnationerne er, at individets tanke og vilje, bevidsthedens grundbestanddele, langsomt nærmer sig hinanden mere og mere, afspejler hinanden klarere og klarere, indtil de på et tidspunkt smelter sammen, hvorefter individet i al evighed er upåvirkelig af mørkets udstrålinger og kræfter. Da, eller evt efter nogle få efterfølgende soningsinkarnationer, hvis ånden ikke ved det åndelige kulminationspunkt, hvor tanken og viljen smelter sammen, endnu har fået sonet al sin karma, siges ånden af Kristus, den ældste af de Yngste, løs fra livet på Jorden, og fortsætter sin udvikling frem mod det endelige mål, evighedslivet sammen med Gud i Hans Rige, i lysets verdener, hvor der ikke findes synd og død. Her lever menneskeånden i et nært samliv med dualen, og disse nærmer

sig da hinanden mere og mere, lysudstrålingerne, kærligheden mellem dem bliver bestandig stærkere og stærkere, indtil de engang afspejler hinanden fuldkommen. Ved dette 2. kulminationspunkt indtræder menneskeånden i Guds Rige til livet i al evighed.

Mennesker, der fx hader kristne, muslimer, afrikanere eller andre menneskegrupper eller enkeltpersoner, vil uvægerligt i fremtidige inkarnationer blive sendt ned blandt dem, man førhen hadede for at lære at elske dem, man før hadede. Det overordnede mål for menneskenes reinkarnationer kan siges at være *at lære at elske, og at lære mørket at kende og at sky det i alle livets mange forhold.*

Den hurtigste vej til Gud kan overordnet siges at være at lytte til og følge sin samvittighed i alle livets forhold. Da farer man aldrig vild. Men derudover er der blevet åbnet for en genvej til lyset og Gud, ved tilgivelsen af de Ældstes, de faldnes leder, af menneskene normalt kaldet Satan, som i 1912 vendte angrende tilbage til Gud. "Vandrer mod Lyset!" er den naturlige, jordiske udløber af denne begivenhed, og det er dette afgørende nybrud i menneskehedens historie, jeg antydede i indledningen. Mørket har således ikke længere nogen øverste "tjener" eller "fyrste", og det er også derfor, at vi har lov at håbe på bedre tider i fremtiden. Men mange tider vil endnu svinde, før nybruddet for alvor kan mærkes i den jordiske verden. Først når hovedparten af menneskene har lært den sande Gud at kende, samt har sublimeret deres kærlighed og barmhjertighed så meget, at de kan fatte det sublime i tilgivelsestanken af den dybest faldne, at de kan føle medlidenhed med den lidende, sørge med den sørgende, og således bekræfte at lyset virkelig er for alle, og at intet mørke kan vare evigt, først da vil det for alvor kunne mærkes, *at djævelens trone står tom!*

Den nye epoke i menneskehedens historie, efter Satans tilbagevenden til Gud, vil, før eller siden, med rette kunne kaldes fredens, kærlighedens og barmhjertighedens epoke. Og således vil fremtidens mennesker kunne høste frugterne af det mægtige arbejde, som er blevet ført fra lysets side på at åbne op for en kortere vej til Gud for alle. Men prøvestenen for menneskeåndens modenhed kan siges at bestå i at kunne fatte medlidenhed med Satan, eller Ardor, som han kalder sig i "Vandrer mod Lyset!", den består i, ud fra egne oplevelser med mørket, ud fra egne synder og lovbrud, ud fra egne lidelser at fatte hvad han, den dybest faldne har lidt og fortsat må lide, indtil alle har tilgivet ham, og da at tilgive ham af hjertet.

Dette, alles tilgivelse af Ardor, er det næste helt store mål for lyset og Gud. Og når det er en realitet, thi ske vil det, før eller siden, da vil et mægtigt skridt være taget for lysets udbredelse på vor klode. Da vil vi med større glæde kunne begive os til livet på Jorden, kunne lade os inkarnere med større glæde. Endemålet for det hele vil være alle Guds børns kærlige møde, i fuld kærlighed og enighed, i Guds Rige. Vi er født af kærlighed til kærlighed, til livet i al evighed i Guds umiddelbare nærhed, dét alle inderst inde søger og længes efter, vor sjæls og ånds dybeste længsel. Menneskets smerte skal lindres, Gud skal tørre tårene af sine børns kinder, længslen skal stilles. Thi Gud er en lysets, kærlighedens Gud og Fader for alle sine børn!

cpo; omkring 2000-01